

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡμερολόγιον Σκόκου. Ἔτος εἰκοστὸν πέμπτον. Σελ. 400. Ἡ συμπλήρωσις εἰκοσιπενταετίας μιᾶς φιλολογικῆς ἐκδόσεως εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα γέγονός ἀξιοσημειώτων. Καὶ ἐργαζέτο ἡ δεξιότης καὶ ἡ φιλοπονία τοῦ κ. Σκόκου ὅπως ἐπὶ 25 συναπτά ἔτη, ἐγκαίρως πάντοτε καὶ μετὰ φιλοκαλίας ἐκδίδεται, ἐκπροσωποῦν ὅλην σχεδὸν τὴν φιλολογικὴν κίνησιν, διότι δὲν ὑπάρχει λόγιος, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος εἴτε ἐρασιτέχνης, ὅστις νὰ μὴ εἶδε ἔργον τοῦ—καὶ τὴν εἰκόνα του ἀκόμη—εἰς τὰς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου Σκόκου. Καὶ τοὺς πλείους τούτους βλέπομεν, ζώντας καὶ νεκροὺς, νὰ παρελαύνουν διὰ κεφαλῶν, ὁμοιοζώντων πρὸς ἐκκρεμῇ, εἰς τὸν ἐφεισινὸν πανηγυρικὸν τίμον. Μορφαι γινώριμοι, ἀλλαι μὴπω λησμονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ ἄλλαι λησμονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐταῶν, συνεκτενέθησαν διὰ τὴν φανερὰν ποίους μία εἰκοσιπενταετία εἶνε νὰ ἐπιδείξῃ ἔργατα τοῦ πνεύματος. Τὸ «Γραμματολογικὸν Δεῦκωμα» ἦτο εὐφυὲς ἀλλὰ καὶ χρήσιμος διὰ τὸ μέλλον ἐπινόια τοῦ ἐκδότου, ὅστις ἤρχισε τὸ ἡμερολόγιον μὲ καταμέλανα κόμην καὶ τὸ προσβλέπει ἥδη μὲ πολὺς τρίχας.

Καὶ ἐφέτος, ὅπως πάντοτε, παραλαύει διὰ τῶν καλαισθητῶς διατεταγμένων καὶ πυκνὰ συντεθειμένων σελίδων φιλολογικὰ καὶ ἱστορικὰ καὶ εὐθυμογραφικὰ καὶ ποιητικὰ δημοσιεύματα γνωστών, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, λογίων, παρὰ τῇ πρωτοτύπῳ δὲ ὕλῃ παρεντίθενται καὶ τινας ἐπιτυχεῖς ἀναδημοσιεύσεις παλαιότερων συγγραφέων.

Τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου ἐπὶ τῷ Ἰωβιλαίῳ του δικαίως ἐπισπᾷ τὴν εὐγνωμοσύνην, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη μετέγγισε τὴν ἐκλεκτοτέραν πνευματικὴν παραγωγὴν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀπώτατα κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γενόμενον ὁ νεητικὸς φόρος καὶ ψυχγωγικὸς σύμπλοφος τῶσαν ὁμογενῶν, οἵτινες ἀνεῖ τοῦ δεσμοῦ τούτου θὰ ἔμενον ἀποκεκλεισμένοι πάσης σχεδὸν ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς λογογραφικῆς ἐν Ἑλλάδι ζωῆς. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Σκόκου, ἥτις ἐμφανίζεται εἰς σειρὰν 25 τόμων, ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν τίτλον τιμῆς, θὰ μείνῃ δ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων ὡς δείγμα τῆς ὁλῆς πνευματικῆς κινήσεως.

Ἐπικαίρως πρὸς τὴν ἐνεστώσαν πολιτικὴν κατὰστασιν ἐξεδούβη ὁ «Ἡγεμὼν», τὸ περίφημον πολιτικὸν Εὐαγγέλιον τοῦ μεταρρυθμιστοῦ ἥρωος τῆς Ἰταλικῆς ἐνδοχρῆτος Νικολάου Μακκιαθέλη, ὅστις ἀπεκλήθη ὁ «ἐνοπλὴς προσήτης», ὁ πρόδρομος τῆς ἀναγεννήσεως τῆς πατρίδος τοῦ ἥς ἦτο οἰκτρὰ τότε ἡ καταστάσις. Πάντες ἀναμένομεν τὸ Ἡγεμόνα ὅστις τινάσων τὴν νύχτην νὰ γίνῃ ὁ σιμακοφόρος, ὅστις θὰ παροξύνῃ τὰ λαϊκὰ πλήθη εἰς μεγαλουργήματα καὶ πολυμικρὴν ὀργάν. Ἡ μελέτη τοῦ «Ἡγεμῶνος», πρέπει παρὰ πάντων ν' ἀγνοσθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ἰδίως ταύτας. Τῆς μεταφράσεως ἐπὶται μετὰ γλαφυρότητος γεγραμμένα Σκέψεις περὶ τοῦ «Ἡγεμόνος» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ν. Καζιζι, δι' ὧν παρέχεται πλήρης ἀνσκόπησις τοῦ ἔργου τοῦ Μακκιαθέλη καὶ τῆς ἐποχῆς του. Ἀναλύονται μετὰ μεθοδικότητος καὶ εὐγλωττίας αἱ ἀιδεῖαι τοῦ Μακκιαθέλη, ὅστις ὑπέβρε, μετὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὁ ὑπατος θεωρητικὸς ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπιστήμῃ διδάσκαλος καὶ ὅστις ἠδικήθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ ταχέως ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Ἑθνικὴν συνειδητὴν ἀναγνωρίσιν ὡς ὁ μέγας σοφὸς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος.

Πολύτιμον συγγραφὴν ἐξέδωκεν ὁ ἔγκριτος καθηγητὴς κ. Δ. Παπαγεωργίου, φέρουσιν τὸν τίτλον «Τὰ φραστικά τοῦ Ἀττικοῦ λόγου εἰδη καὶ ἡ τούτων ἐρμηνεία». Τὸ ἔργον εἶνε ἀνατρεπτικὸν τοῦ καθεστώσεως τοῦ Ἀττικοῦ λόγου διδασκαλίας ὁ κ. Πα-

παγεωργίου εἰς νέαν προβαίνει ἔρουναν, ἰδρύων τὴν «φραστικὴν ἐπιστήμην». Ἀναλύων τὴν σύνθεσιν τοῦ Ἀττικοῦ λόγου, ὡς τοῦ ἀρίστου τῶν Ἑλλ. γραμμάτων, ἐρμηνεύει αὐτόν, ἀλλὰ κατ' ἴδιον τρόπον, ἐκφεύγων τῆς πλημμυλεῖς τῶν Ἑλλ. συντακτικῶν διδασκαλίας. Ὁ συγγραφεὺς διὰ πολλοῦ κόπου κατώρρωσε νὰ ἀποδείξῃ πῶς ἐξηγεῖται τὸ δύσλοτον μυστήριον τοῦ καλλοῦ καὶ τῆς ποικιλίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. γλώσσης διὰ θεωρίας πρακτικωτάτης δι' ἧς ἐφεξὲς μετ' ἀκριβείας θὰ ἐξελέγχεται πᾶσα τοῦ Ἀττικοῦ λόγου μορφή, θὰ ἐπιτυγχάνεται δὲ ἡ λογικὴ αὐτοῦ σύνθεσις καὶ ἀνάλυσις.

Οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑλλ. γραμμάτων ἐρουνῆται, ὁ ἐν Μοναχῷ καθηγητὴς Croussius, ὁ Schmidt, ὁ Hirrel ἐξεφράσθησαν κολακευτικώτατα καλοῦντες τὸν συγγραφέα σοφόν, τιμῶντα τὴν Ἑλλ. ἐπιστήμην, ζηλωτὴν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀττικοῦ λόγου ἀνθήσει. Κινητοὺς ὡς μεγαλεπήβολον τὸ ἔργον ἀποφαίνονται ὅτι ἐμφανίει βαθυτάτην καὶ μετ' ἀκρας ἐπιστάσεως τὴν σπουδὴν τοῦ Ἀττ. λόγου, ὡς περιέχον λεπτὰς καὶ ὀρθὰς παρατηρήσεις. Ὁ ἐπιφανὴς τοῦ Ὁμήρου ἐρμηνευτῆς κ. Ludvich καθηγητὴς τοῦ ἐν Κωνσταντινῇ Πανεπιστημίου ἐδήλωσεν ὅτι τὰς θεωρίας τοῦ κ. Παπαγεωργίου θὰ διδάξῃ ἀπὸ τῆς ἑδρας. Δύο δὲ περισπούδαστα περιειχὲ τὸ «Literarisches Zentralblatt» τῆς Λειψίας καὶ ἡ «Cultura» τῆς Ρώμης ἀπεκδέχονται ἀπεριφρίστως τὴν νέαν θεωρίαν καὶ ἐξαιρουσι αὐτήν. Κεῖ τὸ μὲν Zentralblatt τὴν ἀποκαλεῖ χειραφετήν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. ἡ δὲ Cultura γράφει ὅτι «μόνος ὁ Παπαγεωργίου ἔδειξε τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, πλανῶνται δὲ ὅσοι νομίζουσιν ὅτι δύνανται νὰ κατωρθώσωσι τοῦτο διὰ τῆς ἐν χρήσει γραμματικῆς παραδόσεως».

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρία ἤρξατο τῆς κατὰ τεύχη—ὕπολογίζονται δὲ ταῦτα εἰς 20—ἐκδόσεως τῆς Ἱστορίας τῆς Φραγκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι (1204—1566) τοῦ Οὐίλλιαμ Μίλλερ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Σπυρ. Λάμπρου. Ἡ ἑλληνικὴ ἔκδοσις θὰ κοσμήται δι' ὑπερδιακόσιων εἰκόνων, θὰ ἐκτυποῦται δὲ ἐπὶ ἀρίστου χάρτου. Ἐκαστον τεύχος θὰ ἐκδίδεται ἀνὰ εἴκοσιν ἡμέρας, τιμώμενον δραχμῆς. Ἡ ἔκδοσις τῆς Ἱστορίας ταύτης πληροὶ αἰσθητὴν ἑλλειψιν. Συστηματικὴ ἱστορία, στηριζομένη ἐπὶ τῶν νεωτάτων ἐρευνῶν, τῆς Φραγκοκρατουμένης Ἑλλάδος ἔλειπεν. Τὸ ἔργον τοῦ γνωστοῦ φιλέλληνος κ. Μίλλερ, τοῦ πολλὰς ἐπισκεφθέντος τὴν πατρίδα ἡμῶν, εἶνε ἐξόχως ἐνδιαφέρον ἐκτός τῆς ἱστορικῆς ἀξίας, καὶ εἰς ἐθνικὴν ἀνάγνωμα εἶνε διδασκαλικώτατον. Ὁ μεταφραστὴς ἐπλόυτισε τὴν ἔκδοσιν δι' ἰδίων προσθηκῶν. Συνδρομηταὶ ἐγγράσσονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλεῖον Μπέκ καὶ Μπάρτ.

«Οἱ Γελωτοποιοὶ» (Les Bouffons) δρᾶμα τοῦ M. Zamacois, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λεόντος Δ. Μακκῆ. Εἶνε τὸ περίσῳ παρασταθὲν ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ διαιτοῦ τῆς Σάρρας Μπαρνὰ ἔργον. Ἡ μετάφρασις εἶνε ἑμμετρὸς, εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν, κατὰλληλος διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν, εἶνε δὲ γνωστὸν πᾶσι δὲ σκολον εἶνε νὰ μ' ἀπορήσῃ τις σκηνικὸν ἔργον. Ὁ κ. Μακκῆς κατώρρωσε νὰ διερύγῃ κάθε δυσκολίαν.

Ἡ νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς. Τετάρτη... σφραγίδα τοῦ κ. Σ. Σκίπη, ποιητοῦ, δρᾶμα μὲ πρόσωπα «ποῦ φαίνονται στὴ σκηνὴ καὶ ποῦ δὲν φαίνονται». Ἀγνοοῦμεν οἱ ταπεινοὶ θνητοὶ ποῖαι εἶνε αἱ ἄλλαι ἐξ σφραγίδος τοῦ ἐπασφραγιστοῦ—κατὰ τὸ ἐπαφύχου—ἔργον τοῦ κ. Σκίπη. Ὅποιος βρῇ κατὰ τὸν ποιητὴν τὸν Μπαστιάνο Ρονιάκ τὸ κλειδί τοῦ βιβλίου του, τὸ ὁποῖον εἶνε «ὁδύσειο πλοῖο» ἀμφιβήσεται γενναίως, δηλ. ὁποῖος μπόρῃ νὰ διὰδῇ τὸ «σκοτεινὸν» βιβλίον

του. Κατὰ τὸν ποιητὴν ὅταν τελειῶνῃ τὸ δράμα του ἢ αὐλαία—λέξις ἑλληνικὴ παραιοφύσασα εἰς τὸ μαλ-
λιαρὸν ἰδιῶμά του—πέρτει... ἀργούσινα.

*

Κ. Ὁρατίου Φλίγκου. **Ποιητικὴ**. Μετέφρασε Ν. Λιδαδάς, διδάτωρ τῆς φιλοσοφίας. Ἐκδόσις τρίτη. Ἡ μετάφρασις λίαν ἐπιμεμελὴ μένη, μετὰ σγμειώσεων ἐρμηνευτικῶν.

*

Κ. Ράδου. **Δόγος**, ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Τεκτονικοῦ μεγάρου.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Εἰς τὴν «Custruction Moderne» ὁ κ. Γέλβερετ δημοσιεύει δύο ἄρθρα, ἐν περὶ τοῦ Β'. Ἐθνικοῦ συνε-
δρίου τῶν εὐθηνῶν κατοικιῶν, καὶ ἕτερον περὶ τῆς τέ-
χνης ἐν Πράγῃ τῆς Βοημίας.

*

Ἐξεδόθη τὸ 4. τεῦχος τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἐπι-
θεωρήσεως». Περιεχόμενα: Ἡ ἰδιοφυία ἐν τῇ τέχνῃ.—
Ἡ μενυστικὴ καὶ ἡ ἐγκληματικὸς.—Τῆς ἐρημοκλή-
σιος οἱ ἄγιοι.—Ὁ συμβολισμὸς τοῦ λαοῦ.—Παριζί-
νις κ.λ.π.

*

Λογογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λογογρα-
φικῆς Ἑταιρείας, κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδόμενον. Τεῦχος Β' καὶ Γ'. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Ὁ θά-
νατος τοῦ Αἰγινή Ἀκρίτα, ὑπὸ Ν. Πολίτου.—Ροδιακὰ
μνημεῖα τοῦ Ἀκριτικοῦ κύκλου, ὑπὸ Μ. Χαβιαρά.—
Ὁ γάμος ἐν Λευκάδι, ὑπὸ Ε. Πολίτου.—Μῦθοι συλ-
λεχθέντες ὑπὸ Χ. Κορύλλου.—Ἑλλ. παραδόσεις ὑπὸ
Ι. Σταματούλη.—Μισελέδες ὑπὸ Α. Τραυλαντώνη κλπ.

*

Βυζαντίς. Ἐπιθεώρησις Βυζαντιακῶν σπουδῶν,
κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδόμενη, ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Βυ-
ζαντιολογικῆς Ἑταιρείας. Τεῦχος Α'. Περιέχει μελέ-
τας τῶν κ. κ. Παπαδόπουλου Κεραμέως, Σ. Βάση,
Μ. Γούδα, Ν. Βέη, Π. Grégoire, Κ. Κωνσταντοπού-
λου, Κ. Ζησίου, Κ. Krumbacher κλπ.

*

«Ὁ Κρητικὸς Λαὸς». Τεῦχος ΣΤ'. Ἐκ τῶν πε-
ριεχομένων: Ἡ βάπτισις ἐν Κρήτῃ.—Δημιῶδη παρά-
μυθια.—Ἡ Νεράϊδα καὶ τὰ χαρίσματα.—Γλωσσολο-
γικὴ γεωγραφία.—Διάλογος ψυχῆς καὶ νεκροῦ.

*

«**Μυρσίνη**». Δεκαπενθήμερον περιοδικὸν ἐκδιδόμε-
νον ἀπὸ 1 Νοεμβρίου ἐν Ζακύνθῳ. Διευθυντής Ἀναστ.
Ζώης. 8 σελίδων. Συνεργασίᾳ Ζακυνθίων λογίων.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ:

Ὁ κ. Ράδος ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν «**Ναυτικῶν διη-
γημάτων**» ἱστορικῶν καὶ ἡθογραφικῶν, μετὰ προλό-
γου περὶ ναυτικοῦ μυθιστορήματος. Θὰ περιλάβῃ ὁ τό-
μος τὰ ἐξῆς διηγήματα:

Ἡ ναῦς τοῦ Φαλλίου. — Ἡ κόρη τοῦ πρωτοκαρά-
βου. — Ὁ βασιλεὺς τῆς θαλάσσης. — Ἡ ἀρπαγὴ τῆς
Γονζάγας. — Νότης Γιάκος ἢ Κουτσός. — Ὁ μύστιος
τῆς ναυαρρίδος. — Ἡ Δενίνα. — Ὁ κατπετὰν Σάβ-
εας. — Didinah. — Ἡ κόρη τοῦ βασιλέως.

*

«**Χαρυγὴ**» Δεκαπενθήμερον περιοδικὸν ἐν Πει-
ραιεῖ. Διευθυντής Α. Μπούχλας. Ἀρχεταὶ ἀπὸ 1
Ἰανουαρίου 1910.

*

«**Grecia**». Ἀρχεταὶ ἐκδιδόμενον προσεγγὺς εἰς
Παρίσιους, συνεχιστὰ τῶν ἐπισυναστέων Γαλλῶν λο-
γογράφων, ἐν οἷς οἱ Ἀκαδημαῖκοι Δικάρι, Κλαρετῆ,
Φαγκέ, Ἀν. Φράνς, Μελιέρ, Ρισπέν. Ἡ πρωτόβουλῃ
ὁρεῖται εἰς τὴν κ. Α. Βιλαμάρκ, ἥτις ἐγένετο καὶ
πρόεδρος τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς.

*

«**Ἐφημερίς τῶν Δήμων**». Ἐβδομαδιαία δημο-
τικὴ ἐφημερίς, ἀσχολουμένη ἐφ' ὅλων τῶν δημοτι-
κῶν ζητημάτων. Διευθυντής Δ. Μενανδρὺς, δικηγόρος
καὶ γραμματεὺς τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων.

*

«**Ἡμερολόγιον**», ὑπὸ Τάκην Δημοπούλου, διευ-
θυντοῦ δημοτ. σχολῆς.

*

Ν. Βασιλειάδου ἱατροῦ «**Εἰκόνες Κωνσταντι-
νουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν**», τόμος ἐκ 400 σελίδων.
Ἐκδόσις Κ. Σκόκου.

Οἱ κ. κ. Ἑλληνες καλλιτέχναι οἱ
ἐπιθυμοῦντες νὰ μετέχωσι τῶν ἐν Ἐξόρῳ
διοργανουμένων ἐκαστοτε διεθνῶν καλλιτεχνικῶν
ἐκθέσεων, δύνανται ἐκ τῶν γραφείων τῆς «**Πι-
νακοθήκης**» νὰ ζητῶσι πᾶσαν πληροφορίαν.

Ἡ «**Πινακοθήκη**» ἔαχε τὸ εὐτύχημα νὰ
κληθῇ ὑπὸ τῶν διοργανωτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν
ἐκθέσεων τῆς **Φλωρεντίας**, τῶν **Βρυξελ-
λῶν** καὶ τοῦ **Καῆρου** ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν
συμμετοχὴν τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, πρὸς
τοῦτο δὲ συνεννοήθη μετὰ τοῦ εἰδικοῦ πρακτι-
ορίου ἀποστολῶν κ. Δ. Τ. Ράλλη πρὸς εὐ-
χερεστέραν, ασφαλεστέραν καὶ οικονομικωτέ-
ραν ἀποστολὴν τῶν ἔργων.

Κανονισμοί, δελτίξ, προσκλήσεις
κ.λ.π. τῶν εἰρημένων ἐκθέσεων εὐρηγνται εἰς τὰ
γραφεῖά μας.

Ἡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Συμπληρωθέντος τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ πρὸς τέ-
λεσιν τοῦ τελευταίου Λαοσανείου δραματικοῦ διαγωνί-
σματος,

Προκηρύσσει

διὰ τὸ ἐνεστὸς Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1909—1910 τὸ δια-
γώνισμα τοῦτο, πρὸς βράβεισιν δύο δραματικῶν ἔρ-
γων, ἱστορικοῦ δράματος καὶ κωμωδίας, ὑπὸ τοὺς ἐ-
ξῆς ὁρους:

Κατὰ τὴν διαθήκην, τὸ μὲν δράμα πρέπει νὰ ἔχῃ
βάσιν ἱστορικὸν τι γεγονός ἐκ τῆς χιλιετοῦς ἐποχῆς
τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν τεσ-
σάρων αἰώνων τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας, ἡ δὲ ὑπόθε-
σις τῆς κωμωδίας νὰ λαμβάνηται ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ
καὶ οἰκιακοῦ βίου τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ζωῆς
γενεᾶς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκατέρω τῶν βραβευθησομένων ποιητῶν θ' ἀπο-
νεμηθῇ χιλιοδραχμὸν γέρας.

Τὰ ἔργα γίνονται δεκτὰ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Πρυ-
τανείας μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1910, πρέπει δὲ νὰ ᾤ-
σιν εὐανάγνωστα.

Τὰ ἀποστέλλόμενα δὲν ἀναλαμβάνονται, ὑποβάλλον-
ται δὲ εἰς τὴν Πρυτανεῖαν ἀνώνμως μετὰ συνημμένου
δελτίου ἐσφραγισμένου, ὅπερ θέλει φέρει ἔνδοθεν μὲν
τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, ἔξωθεν δὲ ρησὶν ἐπιγραφομέ-
νην καὶ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ δράματος.

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1909.

Ὁ Πρύτανης

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ